

Editorial

Οταν γράφαμε το άρθρο του Εκδότη στο πανηγυρικό φύλλο του ΚΟΣΜΟΥ της Μεγάλης Τρίτης, όπου αναφερθήκαμε στο εκκλησιαστικό ζήτημα της Αυστραλίας που προέκυψε με τον θάνατο του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Στυλιανού και στις προσδοκίες μας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, δεν μπορούσαμε να φαντασθούμε πόσο μεγάλη απήχηση αυτό θα είχε στην παροικία. Αμέτρητα τα τηλεφωνήματα και τα μηνύματα που λάβαμε από λαϊκούς και κληρικούς από κάθε γωνιά της Αυστραλίας που μας εκφράσανε την πλήρη ταύτισή τους με όσα γράψαμε και θέσαμε υπ όψη της Ιεράς Συνόδου και του Πατριάρχη μας. Ιδιαίτερα ευχάριστη έκπληξη μας έκαμε το ενθουσιώδες τηλεφώνημα του Θεοφ. Επικόπου κ. Νικάνδρου Δορυλαίου από την Αδελαιίδα που μας συγχάρηκε και υποστήριξε θερμά τα όσα γράψαμε. Όμως πολλοί μας διαμήνυσαν ότι «δεν τα είπαμε όλα». Ότι «δεν κάμαμε λόγο για το πρόσωπο που περιμένουμε να διαδεχτεί τον Στυλιανό». Και όλοι σχεδόν μας είπαν ότι ήδη στην καρδιά τους βρίσκεται ένας άνθρωπος που εργάστηκε και στο Σύννεϊ και στη Μελβούρνη και στην Αδελαιίδα και απ όπου πέρασε άφησε πίσω του θετικό έργο, συμφιλιωτική δράση, συναρπαστικό και πειστικό λόγο, γόνιμες προσπάθειες κι ένα ολοφώτεινο προσωπικό παράδειγμα! Ένας άνθρωπος που σκόρπισε απλόχερα αγάπη και ανθρωπιά, έδειξε συνέπεια λόγου και πράξης, έπεισε ότι η καρδιά του είναι γεμάτη από Χριστό και Ελλάδα. Με μιά τεράστια μόρφωση και αξιοπρόσεκτη ακαδημαϊκή παρουσία, κι όμως τόσο απλός, καταδεχτικός, στοργικός στους μικρούς, σεβαστικός στους ηλικιωμένους, ανεπιτήδευτος και ταπεινός, άνθρωπος που ξέρει να ακούει και να διαλέγεται. Αδελφικός στις σχέσεις του με τους Επισκόπους, πατρικός και φιλόστοργος στους ιερείς μας και τους άλλους κληρικούς, συνετός και φωτισμένος στη συνεργασία του με όλους τους παροικιακούς παράγοντες. Επιτήδειος και αποτελεσματικός στις επαφές και διαβουλεύσεις του με τις κρατικές αρχές της Αυστραλίας και με τους διπλωμάτες της Ελλάδας στη χώρα μας. Και δίπλα σ αυτά αφιλοχρήματος και φτωχός προσωπικά από πεποίθηση. Μ άλλα λόγια, παπάς που ξέρει γιατί φόρεσε το ράσο και το τίμησε κι εδώ στην Αυστραλία όσο πολύ λίγοι. Μας είπαν πειστικά: Μιλήστε! Πέστε επιτέλους το όνομά του! Είναι ο ΙΩΣΗΦ! Ο δικός μας Ιωσήφ, ο δάσκαλος των ιερέων μας και των παιδιών μας. Ο Επίσκοπος Αριανζού, όπως τον ξέραμε εμείς, ο Μητροπολίτης της Νέας Ζηλανδίας στη συνέχεια, και σήμερα Μητροπολίτης Προικοννήσου. Τον ξέρουμε και μας ξέρει! Τον αγαπάμε και είμαστε σίγουροι πως κι αυτός μας αγαπάει! Η ομογένεια και η Εκκλησία της Αυστραλίας αυτόν χρειάζεται! Αυτός θα μας φέρει πίο κοντά στο Θεό, πίο κοντά στο Πατριαρχείο μας, πίο κοντά στην Ελλάδα! Μ αυτόν θα πάμε μπροστά!

Έτσι μας είπαν οι αναγνώστες μας. Έτσι ακριβώς νιώθουμε και μεις! Γι αυτό και τρεις μόλις μέρες πριν από τη σύγκληση της Συνόδου που θα αποφασίσει και θα καθορίσει το μέλλον μας, τα θέτουμε ταπεινά και με σεβασμό υπ όψη του Παναγιώτατου Πατριάρχη μας και των αγίων Μητροπολιτών της Συνόδου, προσθέτοντας ένα μεγάλο ΑΜΗΝ!

«Ο Κόσμος»

